

ønsker en Udvalgsbehandling, og saa er det ikke Skik fra Regeringens Side overfor et Ønske, der endda er fremsat af 3 Partier her i Salen, at modsætte sig Udvalgsbehandling. Men jeg vil rigtignok ikke haabe, at det ærede Medlem Hr. Svens Ord „grundig“ betyder, at Sagen skal trækkes ud i mange Uger eller i Maaneder. Man kan gøre grundigt Arbejde paa kort Tid; det er der ikke noget i Vejen for. Jeg har den Erfaring fra Udvalgsarbejde, at Tiden og Grundigheden slet ikke altid staar i Forhold til hinanden; et Folketingsudvalg kan sidde i 6 Maaneder og gøre meget overfladisk Arbejde, somme Tider slet intet; og et andet Udvalg kan sidde i 14 Dage og gøre et overordentligt godt og grundigt Arbejde. Jeg vil da tillade mig at fortolke det ærede Medlems Ord „grundig“ paa den velvilligste Maade.

Det ærede Medlem mente, at den Forøgelse af Byrden, som Kommunerne har faaet efter den Bekendtgørelse, som jeg udstedte den 14. September, ikke er saa overvældende, nemlig kun 472 000 Kr. Det gør mig ondt, at det ærede Medlem og hans Parti ikke anlagde den Betragtning, da vi havde Forslaget om Brændselshjælp til Behandling her i Tinget; der drejede det sig ikke om noget meget større Beløb, men den Gang var det en stor Byrde, skønt den ikke en Gang var obligatorisk for Kommunerne. Jeg vil dog mene, at det i Øjeblikket er urigtigt, for saa vidt man da kan undgaa det, at lægge nye Byrder paa Kommunerne; derfor foreslaar Regeringen ogsaa at overføre 10 Mill. Kr. til Kommunerne i næste Finansaar, og derfor har jeg ment, at vi for indeværende Vinterhalvaar burde lette Kommunerne for den Merudgift, som min Bekendtgørelse af 14. September vil medføre.

Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at det gjorde ikke Arbejdsløshedslovgivningen mindre kompliceret, at der stadig kom Ændringer fra min Side; ingen vidste snart ud eller ind. Jeg kan ikke indse, at min administrative Forhøjelse af den fortsatte Hjælps Beløb, som jeg efter Loven har haft fuld Myndighed til at foretage, hvad jo ogsaa det ærede Medlem fuldkommen indrømmede, og hvad ingen her i Salen har bestridt — jeg har set det bestridt i visse Blade, men ingen Ordfører for noget Parti har gjort det her i Dag; det er jo ogsaa en Bemyndigelse, som det ærede Medlem som tidligere Minister selv har benyttet, om end i modsat Retning og i anden Aand end den, hvori jeg har gjort det —, jeg kan ikke se, at den Ændring, der følger af denne min

administrative Handling, og som kun bestaar i, at Staten og Fonden overtager hele Byrden, gør Sagen synderlig kompliceret; det gør den i Virkeligheden administrativt mindre kompliceret, og jeg kan heller ikke se, at det andet Forslag om en ekstra Hjælp, en Krisehjælp, til dem, der har opbrugt al Understøttelse, er saa stort et Forslag, at det kan komplicere den i Forvejen stærkt komplicerede Arbejdsløshedslovgivning væsentligt.

Det ærede Medlem kom ind paa en mere almindelig finansiel og politisk, situationspolitisk Betragtning over, hvorledes jeg og mine Partifæller havde stillet os under den Regering, hvori han havde Sæde; nu erkendte vi, sagde det ærede Medlem, at den hjemlige Krise var en Udløber af den store internationale Krise — jeg føjede for øvrigt, saa vidt jeg husker, i min Forelæggelsestale til: skærpet ved Deflationskrisen herhjemme —, og vi erkendte, at man ikke kunde afskaffe Arbejdsløsheden. Men det erkendte vi virkelig ogsaa under den tidligere Regering. Hvad vi bebrejdede den tidligere Regering, var, at den ikke gjorde nok for at mildne og lindre Arbejdsløsheden. Det er det, vi her foreslaar at gøre i nogen Grad.

Det ærede Medlem sagde, at Kronestigningen i 1921—22 skyldtes Dollarlaanet, som jeg kritiserede. Ja, men der var jo heller ingen Fordel ved en Kronestigning, der ikke kunde holdes. Jeg forstaaer ikke hele det ærede Medlems Betragtning paa dette Punkt. Det ærede Medlem sagde, at Regering og Rigsdag den Gang skulde have gennemført en Kreditindskrænkning. Hvorfor satte da ikke det ærede Medlem og hans Regering alle Sejl ind derpaa, hvis det var Midealet? Jeg har kun fremhævet det faktiske, at Kronen i 1922 gik op til 80 og derpaa igen sank, og jeg har sagt, hvad der er ubestrideligt, at dette i høj Grad har vanskeliggjort Situationen nu i mange Henseender. Den lave Krones Tid fik Lov til at blive alt for lang; det medførte de alt for længe vedvarende, abnormt høje Priser, og de medførte igen de høje Ejendomspriser, der kom til at vare saa længe, at der er langt større Vanskeligheder nu ved at afvikle de Gældsforhold, der den Gang blev stiftet, end der havde været, hvis man hurtigt var kommet fra den lave Krone til Pariteten. Det er dog vist ubestrideligt. Det ærede Medlem Hr. Kragh ved bedre end nogen, hvad der var Skyld i, at man ikke hurtigere løste Valutaproblemet under den Regering, som han havde Sæde i.

Det ærede Medlem sagde saa, at jeg i Fjor, da jeg forelagde et Forslag om Æn-